

HOMILIA EN LA CELEBRACIÓ DEL BEAT FRANCESC I DELS BEATS CLARETIANS

1.- Podríem llegir en clau martirial la festa dels sants Arcàngels que celebrem avui. Miquel ens evoca l'experiència de Déu. Qui com Déu? Gabriel és l'apòstol de les grans notícies a persones ben humils: Zacaries i Maria. Rafel ens mostra el servei ministerial del qui fa costat a Tobies, el noi inexpert i de retop als dos padrins atribolats Tobit i Anna.

2.- Són els trets essencials del màrtir/testimoni: l'experiència de Déu (Miquel), l'anunci (Gabriel), el ministeri Rafel. Els mateixos trets de Jesús, el TESTIMONI FIDEL a l'absolut de Déu en el desert, el anunci joios del regne a Natzaret i el seu pas pel món fent el bé i donant el suprem testimoni a la veritat de Déu i de l'home a la Creu.

3.- Els nostres màrtirs tenen aquests trets embolicats en una gran humanitat feta de tendresa, de flexibilitat i de fermesa. Eren persones molt normals, molt humanes i molt sensibles a la realitat que volien amarar d'evangeli.

4.- La tendresa del beat Francesc Castelló traspua en la seva carta de comiat a la seva *Estimada Mariona: Les nostres vides s'han ajuntat i Déu ha volgut separar-les. A Ell ofereixo, amb tota la intensitat possible, l'amor que et tinc, la meua amor intensa, pura i sincera. Jo sento la teua desgràcia, no la meua. T'estimo. És bonic constatar que l'altra carta adreçada a ses germanes ha entrat en la Litúrgia de les Hores com les dels sants Pares i Doctors. Un model de tendresa i de fe.*

5.- Tendresa i dignitat: *ets catòlic? –Sí, sóc catòlic. Si mil vides tenia, les donaria de bon grat per aquesta causa. Va viure la seva curta vida amb gran sentit apostòlic des de la seva laïcitat. Consummatus in brevi explevit tempora multa... Amb una vida breu complí molts anys... Remarquem la seva activitat dins la Federació de joves cristians. Que bé que ens aniria avui un moviment semblant. ¿No hi trobaríem nois i noies orgullosos de cantar: Som catalans i cristians que és com dir herois dues vegades? I morí perdonant.*

6.- En Francesc i els beats claretians es prepararen a afrontar la difícil situació política, social i religiosa vivint amb senzillesa i constància la seva vida units a Crist i a Santa Maria.

7.- En Josep Casademont havia escrit aquest propòsit: *La devoció al Cor de la meva Mare ha de ser el meu anhel, la meva respiració, la meva vida.* I professà perpètuament a sant Ramon dos dies abans de donar el seu darrer testimoni.

8.- Un altre estudiant, Amat Amalrich, després d'un somni de moltes lluites i corones, es preguntava: *De què tinc por? No és veritat que Déu, després del combat, coronarà el meu front amb la diadema de l'Apòstol?*

9.- I en PERE CABALL demanava a Jesús i a la Mare: *Augmenteu cada dia la fe en el meu cor per tal que pugui proclamar-la públicament fins vessant la sang si així plau a Déu. Cada dia en la comunió m'ofriré a Jesús com a víctima d'expiació i li demanaré que em doni la força per ser-li fidel ni que em costi la vida, si cal. Recordaré allò de "i Jesús callava" per saber sofrir en silenci i alegria tots els escarnis, insults, i persecucions que ens podrien sobrevenir.*

10.- En canvi el P. Lluís Albi escrivia entusiasmat a la seva mare el programa de predicacions que havia de fer a Cervera, a Lleida mateix, a l'Albiol *un poble una lletra més llarg que el meu nom i on vaig donar la meva primera Missió de grat record*, a Fonderella, a Vallfogona i una sèrie d'activitats missioneres. Hagué de continuar el seu testimoni *non loquendo sed moriendo*, com els sants innocents.

11.- El P. Miquel Baixeras descrivia així la situació política cada cop més convulsa. A Lleida *Tothom parlava de catàstrofes i hecatombes. Des de llavors -continua- les cremes i matances i atropellaments han envaït la península com una epidèmia. Catalunya és un oasi dins d'Espanya (és frase feta i repetida) però deia un metge que està "com una ampolla de xampany quan se li treu l'anella i el tap s'ha remogut. Em fa l'efecte que dretes i esquerres són dos núvols carregats d'electricitat a punt de desfer-se en llamps.* I ja s'havia empescat la manera de defensar-se de la maltempada: *Joestic bé, gràcies a Déu. Tinc sempre a punt un vestit de mecànic i una gorra i amb una mica de bigoti que em deixi passaré desconegut.*

12.- I arribà el moment decisiu. El P. Agustí Lloses, cerverí, escrivia a sa mare: *Escriu des de la presó estant, suposo que són les últimes ratlles que escriu en ma vida, no ploreu per mi, perquè dono la vida amb gust per la glòria de Déu i com ministre seu, aquesta és la raó perquè m'afusellaran.*

13.- Tenim un testimoni del martiri del jove sacerdot P. Artur Tamarit. El P. Xavier Morell, de la mateixa comunitat claretiana de Lleida i aviat màrtir com ell, va escriure

a En Lluís, germà d'Artur, el 26 de juliol: *Rebeu mon condol més pregon per la tràgica mort del vostre germà. Però us dic que ensems tinc de felicitar-vos perquè teniu un germà màrtir!! Certament el mataren només per ser religiós [...] i de consegüent és verdader màrtir. ¿Voleu major glòria?*

14.- I acabem fent memòria del P. Manuel Jové i dels 14 estudiant que acompanyava a Vallbona de les Monges. Quan s'assabentà que els havien enxampat, es presentà a Ciutadilla per compartir amb ells la mateixa sort en una terrible nit de tortures inhumanes. En veure el santcrist del P. Jové, li van preguntar què era: - *El meu Déu i el meu Senyor. Tira'l a terra. Ni parlar-ne. - Doncs te l'empassaràs.* I ficant-l'hi a la boca l'hi van enfonsar d'un cop de puny. Ja al cementiri de Lleida va dir als seus companys: -*Ens mataran, però morim per Déu. Visca Crist Rei!* Ell i els seus companys, preguntats un per un si volien morir per Déu, van respondre amb veu decidida: *Sí, jo també vull morir per Déu.*

15.- I prou. Vivim un temps en què el testimoni de Crist és més necessari que mai. Si morir per Crist és gloriós, viure per Ell no és menys necessari ni menys difícil. El Beat Francesc i l'estol de màrtirs encapçalats pel bisbe Huix i tants i tant preveres, religiosos i laics formen part del gran núvol d'espectadors, testimonis de la fe, que ens envolta! Correguem amb regularitat i constància la cursa que Déu ens proposa, amb els ulls clavats en Jesús. Ell ens va al davant pel camí de la fe. Ell, en comptes de la joia que tenia a la vista, suportà la creu.

16.- *Amunt germans fem nostra via! Jesús Rei nostre ens va al davant. Amunt que és sols camí d'un dia; Amunt germans, pugem cantant! Pugem cantant, pel dret camí pugem. I a nostre Rei seguim. Perseverem. Que ja amb la mà toquem al cim.*